

Gazze'deki genç amputeler hayatlarını yoluna koymak için çabalıyor

Uluslararası Kızılhaç Komitesi (ICRC), Gazze'de amputelerin fizik tedavi, mobilite cihazları ve psikolojik yardım aldıkları bir fiziksel tedavi ve rehabilitasyon merkezine destek sağlıyor. Ayrıca, ICRC'nin mikro ekonomik hibeleri engellilerin bir gelir kaynağı edinmelerine yardımcı oluyor.

Mart 2018'de başlayan ve bir yıldan fazla süren Gazze sınır gösterilerinde 136 kişi bacağına yitirdi. Gazze'de 2 milyonluk nüfusun yaklaşık 1.600'ü ampute. İşgücünün yarısı işsiz ve iş piyasasında rekabet şiddetli. Engelliler, yollar ve binalar tekerlekli sandalye erişimine uygun olmadığı ve mevcut birçok iş fiziksel güç gerektirdiği için kendilerini dezavantajlı bir durumda buluyorlar.

Bu durum özellikle gençler için daha da dramatik. Yüzde 68 ile, Gazze Üniversitesi mezunlarının işsizlik oranı dünyadaki en yüksek oranlardan biri. Bu acımasız istatistikler karşı karşıya kalan Gazze'deki genç amputeler travma ve izolasyonla mücadele ediyor, diploma alıyor ve her şeye rağmen daha iyi bir gelecek sahibi olmak için becerilerini geliştiriyorlar.

Haitham

“Beni seviyorsan, oraya gitme,” dedi Haitham’ın babası O’na ve 19 yaşındaki genç, ailesine sınırdan uzak durmaya söz verdi. Ancak merakı ağır bastı ve Gazze'de herkesin konuştuğu büyük olayı görmeye giderse kötü bir şey olmayacağına karar verdi.

Oraya vardığında, Haitham sınır tellerine yaklaşmaya başlayan kalabalığa karıştı. Haitham, “Kalabalığın içine girdikten sonra onlarla aynı şekilde davranmıyorsunuz. Ne yaptığınızı kontrol etmek zor,” dedi.

Haitham, ebeveynleri keder ve dehşet, kendisi de ağrılar içindeyken, hastaneye kaldırıldı. Sadece birkaç saat önce O’nun kendileriyle birlikte evde olduğunu bilen ailesi, şimdi O’nu bacağına bir kurşunla ve olası bir amputasyonun korkunç ihtimaliyle karşı karşıya görüyorlardı.

Haitham hastaneden taburcu edildikten sonra, yaptığı ilk işlerinden biri olan yol kenarında sigara satma işine geri döndü. Ancak her seferinde bir araba yanında durduğunda, potansiyel müşterisi, O ayağa kalkıp da arabanın camından bir paketi sigara teslim edinceye kadar, arabasından inip yanına geliyordu.

Kendini işe yaramaz hissetti. İnsanların ona acıdığı düşüncesine katlanamıyordu ve bu işi çok çabuk bıraktı.

Haitham, yeni fırsatlar yaratmaya çalışırken geleceği her zamankinden daha belirsiz görünüyor. “Daha önce sürekli hareket halindeydim. Pek çok yere, hızlıca gidebilmek sayesinde işlerimi yürütüyordum,” diyen Haitham,şimdi, başarılı olacağını umarak mahallesinde bir video oyunu kafe açmak istiyor.

Omar

Omar, Gazze'deki sınır gösterilerinin en kötü günü olan 14 Mayıs 2018'de, bir kurşunla yırtılması sonucunda, bacağına kaybettiğinde 19 yaşındaydı. "Hastanede uyandığımda şok ve depresyondaydım. Geleceğimin yok olduğunu hissettim". Futbolcu ve dabke dansçısı olan enerjik genç bir adam için, engelli bir yaşamın hayal edilmesi bile zordu.

Fiziksel acı ve depresyona rağmen, Ömer okul mezuniyet sınavları için hastane yatağında çalışma gücünü kendinde buldu. Üniversite diploması almasını sağlamak, ailesinin maddi olanaklarının ötesindeydi ve bir dönem sonra da okuldan ayrıldı.

Now, Omar is learning to repair mobile phones. When he speaks about opening a device, trying to find the problem and understand how it works, his face lights up. He hopes to open his own repair shop. "Without hope life would be unbearable," Omar said.

Şimdi, Omar cep telefonlarını tamir etmeyi öğreniyor. Bir cihazı açmak, sorunu bulmaya çalışmak ve nasıl çalıştığını anlamak hakkında konuştuğunda yüzü aydınlanıyor. Omar, kendi tamir atölyesini açmayı umuyor. "Umut olmasaydı hayat dayanılmaz olurdu."

Abdallah

Abdallah, yaşıtlarının gelecekle ilgili çokça ümit ve hayallerle dolu olduğu, 17 yaşında iki bacağı birden yitirdi. Yaralandıktan sonra, Abdallah gazeteci olma hayalini bırakmak zorunda kaldı. “Bir gazeteci olarak başarılı olmak için, çok hareket etmeli ve çok hızlı olmalısın”.

Bir çok yolda kaldırımın bulunmadığı ve elektrik olmadığı için çoğu asansörün çalışmadığı Gazze ve çevresinde, tekerlekli sandalyeyle bir yerden diğerine gitmeye çalışmak günlük bir mücadeledir. Abdallah, okula devam edebilmek için sınıfının okul binasının zemin seviyesine taşınmasında ısrarcı oldu.

Abdallah için en zor şey başkalarına bağımlı olmaktı: “Bazen amputasyonu unutuyorum ve kendiliğimden harekete geçiyorum.”

Psikolojik ve sosyal izolasyon, başkalarının başına gelenlerden dolayı kendisini suçladığını hissettiği için, üstesinden gelmesi gereken bir başka zorluk oldu.

Abdallah, protez uzuvlar almayı ve daha sonra, iş bulma şansının çok düşük olsa da, bir üniversiteye kayıt yaptırmayı hayal ediyor.